

דעות אמם בשידור חי בטלוויזיה לקשיקה

עליזה קאשי בדמותה הישראלית

כמונו... גם אותם מישהו שולח

הכצועים ונזכרתי בבן אחי שנהרג...

יות. על מה שקרה, אחר כך, היא מספרת: "התחלתי לשיר את השיר הזה כשהדמעות ברו חונקות את גרוני. בקושי מנעתי מעצמי שרץ בכבי. כשגמרתי, ירדתי למקומי בלי רעת מה נעשה אתי. הייתי המומה. לא יכולתי עצור בעצמי והפלטתי את המילים. כשאמרו לי, אחר כך, שהמיקרופון קלט את זה, נדהמתי. זה כאב לי נורא. חשבתי שבגללי עוד עלולים לחדש את המלחמה.

"הייתי אמנם נרגשת, אבל לא היה לי מושג אתרגש עד כדי כך. בסך-הכול לא רציתי לחשוב שבאתי ארצה אחרי עשר שנים לשיר עם ערב בא, אלא כדי לשיר שירים של זום. אחרי מה שקרה במשפחה שלי היה לי ירך, עוד יותר מקודם. לשתף אחרים בחוויה אישית הכואבת שלי ושהאנשים כאן יידעו איכפת לי. רציתי לדבר אליהם באופן ישיר, חסבי. להגיד לכולם שזהו הבית שלי, והעם שלי ושהו כואב לי. כשהגעתי לשורות האחרונות

"אני שואל את אלוהים / אני שואל את דוחים / אני כועד / היום / אני אולי

לי ערבי זה אחד שהיה בא למכור פיי רות וירקות בשכונה. כשהייתי קטנה. בשבילי זה לא אחד שמחזיק מיקלע ביד. אלה אנשים כמוני וכמוך, וכולנו יחד רק עצים בתוך המדורה." "אולי מה שרציתי לצעוק, מה שהייתי צריכה לצעוק," מסבירה עליזה, היה: "כוס אומק הרוסים!"

עליזה קאשי אצל פצועי צה"ל, לפני השידור